

CANONIZZAZIONE

PIAZZA SAN PIETRO, 17 OTTOBRE 2010

CAPPELLA PAPAIE
PRESIEDUTA DAL SANTO PADRE
BENEDETTO XVI

PER LA CANONIZZAZIONE DEI BEATI

STANISŁAW KAZIMIERCZYK SOŁTYS

SACERDOTE

DELL'ORDINE DEI CANONICI REGOLARI LATERANENSI

ANDRÉ (ALFRED) BESSETTE

RELIGIOSO

DELLA CONGREGAZIONE DI SANTA CROCE

**CÁNDIDA MARÍA DE JESÚS (JUANA JOSEFA)
CIPITRIA Y BARRIOLA**

VERGINE

FONDATRICE DELLA CONGREGAZIONE DELLE FIGLIE DI GESÙ

MARY OF THE CROSS (MARY HELEN) MacKILLOP

VERGINE

FONDATRICE DELLA CONGREGAZIONE
DELLE SUORE DI SAN GIUSEPPE DEL SACRO CUORE

GIULIA SALZANO

VERGINE

FONDATRICE DELLA CONGREGAZIONE
DELLE SUORE CATECHISTE DEL SACRO CUORE DI GESÙ

BATTISTA CAMILLA DA VARANO

VERGINE

DELL'ORDINE DI SANTA CHIARA

PIAZZA SAN PIETRO, 17 OTTOBRE 2010
XXIX DOMENICA «PER ANNUM»

STANISŁAW KAZIMIERCZYK SOLTYS
(1433-1489)

STANISŁAW KAZIMIERCZYK urodził się 27 września 1433 roku. Już od najmłodszych lat związany był z kościołem Bożego Ciała. Tu został ochrzczony, tu też, w szkole parafialnej, pobierał pierwsze nauki. Po osiągnięciu stosownego wieku zapisał się do Akademii Krakowskiej, w której nauki zakończył w wieku 23 lat. Niedługo później zdecydował się wstąpić do zakonu Kanoników Laterańskich — zgromadzenia, które jako parafianin kościoła Bożego Ciała znał już od dziecka. Wielka musiała być jego pokora, cierpliwość, czystość i skromność, skoro późniejsi kronikarze zgodnie przytaczają te cechy świątobliwego zakonnika. Niezwykle ważnym wydarzeniem była dla niego zawsze Msza św. — od niej zaczynał każdy dzień. Znany był także jego kunszt kaznodziejski, dzięki któremu gorącymi i pełnymi zapału kazaniami zebrał wielkie żniwo dusz.

Stanisław był także wychowawcą młodzieży zakonnej, której starał się zaszcześcić podobną swojej miłości do Najświętszego Sakramentu. Młodzi zakonnicy darzyli go wielkim zaufaniem i szacunkiem, gdyż nie tylko ich nauczał, lecz także całym swoim życiem dawał świadectwo przekazywanych nauk. Jego zaangażowanie w sprawy klasztoru, troska i dbałość o nowicjuszy, a także o biednych, pukających do bram klasztoru, staranność w przygotowywaniu kazań i poświęcenie, z jakim słuchał spowiedzi, a także niekłamaną i żarliwą pobożność zjednywały mu ogromny podziw i respekt, a także przekonanie o jego świętości.

Przekonanie to ugruntowało się po śmierci Stanisława (3 maja 1489), już bowiem w pierwszym roku po jego śmierci wierni zaczęli zwracać się do Boga za jego pośrednictwem, zaś kroniki klasztorne notują niemal dwieście łask dzięki niemu otrzymanych. Współcześni mu i nieco po nim żyjący zapisali natomiast świadectwa mówiące o doskonałości jego życia i nadzwyczajnych cnotach.

Stanisław pochowany został pod posadzką, obok ołtarza św. Marii Magdaleny — patronki tkaczy; tkaczem był bowiem ojciec błogosławionego. W 1632 roku wybudowano specjalny ołtarz, gdzie umieszczono relikwie Stanisława. Dziś przy tym ołtarzu wiszą dziesiątki obrazków, przedstawiających dzieje Kazimierczyka oraz spore malowidło, na którym ukazani są współcześni Stanisławowi świątobliwi mężowie *felicis sæculi Cracovia* — szczęśliwego wieku Krakowa: św. Jan Kanty, św. Szymon z Lipnicy oraz Michał Giedroyć i Izajasz Boner, uważani za świętych, choć jeszcze nie kanonizowani. Mimo iż Stanisław Kazimierczyk obdarzany był czcią należną świętemu już od chwili swej śmierci, to oficjalne starania o wyniesienie go na ołtarze Kanonicy podjęli dopiero w roku 1773. Starania te trwały długo. Nie sprzyjał im okres zaborów, wojny światowe i czas rządów komunistycznych.

Górnym orędownikiem sprawy beatyfikacji Kazimierczyka był Karol Wojtyła, który jako biskup krakowski wielokrotnie odwiedzał kościół Bożego Ciała. On też, po wstąpieniu na tron Piotrowy, 18 kwietnia 1993 roku beatyfikował Stanisława Kazimierczyka, obdarzając go po wiekach kultu mianem błogosławionego. W dniu 19 grudnia 2009 roku Ojciec Święty Benedykt XVI zatwierdził cud uzdrowienia za wstawiennictwem błogosławionego Stanisława, co otworzyło drogę do kanonizacji zakonnika.

